

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **P. K.**, bývajúceho v B., zastúpeného Mgr. V. Š., advokátom so sídlom v B., proti odporcom **1/ J. V.**, bývajúcej v B., **2/ Ing. P. K.**, bývajúcemu v B., **3/ Š. M.** a **M. M.**, bývajúcim v B., **4/ J. K.** a **O. K.**, bývajúcim v B., **5/ S. F.**, bývajúcej v B., **6/ J. Ž.**, bývajúcemu v B., **A. I.**, bývajúcej v B., **P. Ž.**, bývajúcemu v B., **7/ M. S.**, bývajúcej v B., **8/ D. K.**, bývajúcemu v B., **o určenie neplatnosti zmluvy o nadstavbe**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11 C 113/2007, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. februára 2013 sp. zn. 4 Co 228/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 5. októbra 2009 sp. zn. 11 C 113/2007-59 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia neplatnosti zmluvy o nadstavbe bytového domu nachádzajúceho sa v Bratislave na B., ktorú uzavreli 10. mája 2006 vlastníci bytov s odporcom 8/ (ďalej len „zmluva o nadstavbe“). V odôvodnení uviedol, že medzi účastníkmi nebola sporná existencia zmluvy o nadstavbe, ani jej jednotlivé ustanovenia, v konaní neboli prezentované ani názory o jej neplatnosti z iných dôvodov, než ktoré uviedol navrhovateľ v návrhu na začatie konania. V spore bola podstatnou otázkou, akú procedúru stanovuje zákon pre schválenie zmluvy o nadstavbe vlastníckymi bytmi a či v konkrétnom prípade bola táto procedúra dodržaná. Súd prvého stupňa aplikoval § 14, § 21 a § 22 zákona č. 183/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“) a z týchto ustanovení a odlišnosti pojmov „nadstavba“ a „zmluva o nadstavbe“ vyvodil, že kvalifikovaný (2/3) súhlas vlastníkov vyžaduje zákon iba s nadstavbou ako takou, nie však

aj so zmluvou o nadstavbe. Zákom predpísaná požiadavka schválenia uznesenia o nadstavbe bytového domu 2/3 väčšinou vlastníkov bola dodržaná a súd v tejto súvislosti poukázal na to, že navrhovateľ sa mohol domáhať určenia neplatnosti uznesenia o schválení nadstavby, ale tak neučinil, ale zvolil návrh, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti zmluvy o nadstavbe. Návrh zamietol ako neopodstatnený, lebo nie je daný dôvod neplatnosti zmluvy o nadstavbe tvrdený navrhovateľom. Výrok, ktorým odporcom nepriznal náhradu trov konania, odôvodnil poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 29. septembra 2010 sp. zn. 4 Co 65/2010 napadnutý rozsudok potvrdil a odporcom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že § 14 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. vyžaduje kvalifikovanú (2/3) väčšinu hlasov vlastníkov iba pokiaľ ide o prijímanie uznesenia o tom, či sa nadstavba uskutoční alebo neuskutoční, nie však o samotnom obsahu zmluvy o nadstavbe. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 151 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Na dovolanie navrhovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 5. januára 2012 sp.zn. 3 Cdo 218/2011 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Zrušenie rozsudku odôvodnil dovolací súd, tým že v prejednávacom prípade rozhodoval odvolací súd bez nariadenia ústneho pojednávania, ale obsahom súdneho spisu nebolo preukázané, že bola zachovaná 5 dňová lehota oznámenia miesta a času vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 O.s.p.), čím došlo k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Po zrušení a vrátení veci rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 6. februára 2013 sp. zn. 4 Co 228/2012 tak, že napadnuté rozhodnutie potvrdil a odporcom nepriznal náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že vec prejednal podľa § 212 ods. 1 bez pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Podľa názoru odvolacieho súdu je správny záver súdu prvého stupňa, že § 14 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. (v znení vzťahujúcom sa na danú vec) vyžaduje kvalifikovanú (2/3) väčšinu hlasov vlastníkov iba pokiaľ ide o prijímanie uznesenia o tom, či sa nadstavba uskutoční alebo neuskutoční, nie však o samotnom obsahu zmluvy o nadstavbe. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny (§ 219 ods. 1

O.s.p.). O trovách odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 151 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Namietal, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal podstatou jeho odvolacích námietok (najmä pokiaľ namietal, že zápisnica zo schôdze vlastníkov bola vyhotovená dodatočne a v rozpore s jej skutočným priebehom, ďalej, že schválenie kvalifikovanou väčšinou vlastníkov nebolo dostatočne preukázané, na schôdzi nedošlo k hlasovaniu a súd nevykonal dokazovanie zamerané na zistenie rozsahu nadstavby). Výklad § 14 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z., na ktorom spočívajú rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov, sa prieči Ústave Slovenskej republiky a odporuje zmyslu a účelu sledovaného zákonodarcom. Z týchto dôvodov navrhovateľ žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

K dovolaniu navrhovateľa sa vyjadrili odporkyne 3/, 5/, 6/ a 7/, ktoré zhodne uviedli, že nadstavba bytového domu bola schválená zákonom požadovanou väčšinou na schôdzi vlastníkov bytov 3. apríla 2005 a podmienky vlastníkov bytov boli aj začlenené do zmluvy o nadstavbe uzavretej s odporcom 8/ ako stavebníkom. Z dôvodu dodržania procesu schvaľovania nadstavby bytového domu vyžadovanej zákonom navrhli, aby dovolací súd zamietol dovolanie ako nedôvodné.

Odporca 8/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie zamietnuť. Uviedol, že súdu predložená prezenčná listina je predovšetkým dokladom o účasti vlastníkov bytov na ich schôdzi dňa 3. apríla 2005 a skutočnosť, že bola vyhotovená dodatočne nič nemení na tom, že schôdza bola riadne zvolaná, jednotlivé body prerokované a nadstavba bytového domu 2/3 väčšinou vlastníkov bytov odsúhlasená, čo aj bolo potvrdené svedeckými výpoveďami.

Vyjadrenia ostatných účastníkov k dovolaniu navrhovateľa neboli dovolaciemu predložené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny

poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolaním navrhovateľa nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Predmetné dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 a 3 O.s.p. prípustné nie je.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol

riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Navrhovateľ v dovolaní namieta, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, keď sa dostatočne nevysporiadali s jeho právnou argumentáciou, rozhodnutie je nekonkrétne a nedostatočne odôvodnené, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je judikatúrou najvyššieho súdu (vid' R 111/1998) považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), teda nie za procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa záveru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto judikátu. Takáto právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti vyplýva aj z ďalších rozhodnutí najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011, 7 Cdo 109/2011, resp. 1 ECdo 10/2014).

Správnosť takého nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013).

Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. V uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 ústavný súd zotrval „na závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“. V uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 ústavný súd na adresu najvyššieho súdu uviedol, že „v súlade so svojou stabilnou 'dovolacou' judikatúrou náležite zdôvodnil, prečo nedostatočné odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“. Navyiac dovolací súd iba poznamenáva, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Dovolací súd preto uzatvára, že i keby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania žalovaného.

Formulácie v dovolaní naznačujú, že dovolateľ namieta nedostatky v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, vykonávania dokazovania a hodnotenia dôkazov. K uvedenej námietke dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu

konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (vid' tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá to prípustnosť dovolania.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (vid' § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania.

Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodníma účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani (prípadné) nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (obdobne vid' aj ďalšie uznesenia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

V dovolaní sa tiež namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo

nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (vid' tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Keďže prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodit' z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na dôvody odmietnutia dovolania (procesná neprípustnosť dovolania) sa dovolací súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Navrhovateľ nebol úspešný v dovolacom konaní, úspešní odporcovia nepodali návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.), preto im súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. októbra 2015

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková